

[Bolligministeren]

Han har netop meddelt, at XXX ikke vil kunne flytte den 1. januar 1994 som bestemt ved ekspropriationsforretningen, men tidligst den 1. marts 1994.

Ud over disse 3 er der ingen lejemål, og der resterer ingen ekspropriationer af sådanne.«

Herudover kan jeg oplyse, at Tårnby Kommune har gjort en stor indsats for at hjælpe de lejere, som havde vanskeligheder med selv at finde en anden bolig.

Tårnby Kommune har oplyst, at kommunen i anledning af ekspropriationen fik en forhøjet kvote til opførelse af almennyttige andelsboliger. Der er således opført 115 almennyttige andelsboliger, som kommunen har forbeholdt de husstande, hvis boliger var omfattet af ekspropriationen. Kommunen har videre oplyst, at de fleste lejere selv har sørget for at finde anden bolig, og at kommunen har tilbudt de (ca. 10) lejere, som har rettet henvendelse til kommunen, en almennyttig lejlighed via den ret, som kommunen har efter boligbyggeriloven til at disponere over et vist antal lejligheder. For så vidt angår de 2 husstande i ejendommen Pollux Allé, jf. oplysningerne fra A/S Øresundsforbindelsen, har kommunen oplyst, at den ene husstand nu har fået en anden bolig, medens den anden har afslået kommunens tilbud om et konkret lejemål. Endelig har kommunen oplyst, at den ikke har hørt fra lejeren i ejendommen Gl. Kirkevej.

Situationen lige nu er altså, at 2 af de 3 husstande, der har været omtalt i pressen, har fået anden bolig, medens den tredje har afslået Tårnby Kommunes tilbud. Der verserer ikke andre sager af denne art i forbindelse med Øresundsekspropriationerne.

Den anden del af spørgsmålet – altså spørgsmålet om, hvorvidt regeringen vil tage initiativ til at sikre lejere genhusningsret m.v. i forbindelse med en ekspropriation – er mere kompliceret.

Trafikministeriet, hvorunder loven om fremgangsmåden ved ekspropriation henhører, har imidlertid oplyst, at ekspropriationsmyndighederne og de berørte kommuner generelt klarer genhusning af opsagte lejere uden særlige problemer, ligesom man i det hele taget forsøger at få fraflytningsprocessen til at forløbe så smidigt som muligt for de involverede beboere. F.eks. bestræber man sig på at give lejerne et langt opsigelsesvarsel, typisk på 6 måneder, selv om de kun har krav på 3 måneders varsel.

Det bemærkes i den forbindelse, at lejerrettigheder er principielt omfattet af reglerne om ekspropriation, men i almindelighed vil der således ikke være grundlag for at yde erstatning til lejere i disse tilfælde.

Der er imidlertid ikke efter den gældende lovgivning mulighed for at kræve genhusning som følge af ekspropriation, og en indførelse af en sådan ret ville indebære en væsentlig ændring af den gældende retstilstand, ligesom man kunne forestille sig, at der herefter ville blive rejst krav om kompensation for enhver ulempe, der følger i kølvandet på en ekspropriation. Dette ville naturligvis blive ganske dyrt for samfundet.

Hertil kommer en række andre problemer af mere praktisk karakter, såsom hvem pligten skulle påhvile, og hvor ejendommene skulle komme fra.

Jeg mener bestemt ikke, man kan pålægge ejendommens ejer en genhusningsforpligtelse, idet han jo lige så lidt som lejerne kan gøre for, at ejendommen skal eksproprieres. Her må man være opmærksom på det forhold, at de situationer, hvor en ejer efter lejeloven, boligreguleringsloven og lov om privat byfornyelse i dag har en genhusningsforpligtelse, alle er situationer, hvor det er ejeren selv, der tager initiativet til f.eks. nedrivningen eller moderniseringen. Efter byfornyelsesloven er det kommunen, der træffer beslutning om byfornyelse m.v., ligesom det følger er kommunen, der har genhusningsforpligtelsen.

Hvis man således holder fast ved princippet om, at det er den initiativtagende, der skal have genhusningsforpligtelsen, ville det her føre til, at den eksproprierende myndighed skulle sørge for genhusning. Dette kunne betyde, at f.eks. Vejdirektoratet skulle være ejendomsbesidder og/eller -administrator, og en sådan opgave falder uden for Vejdirektoratets naturlige opgaver.

Man kunne i stedet forestille sig, at det skulle være en tvungen kommunal opgave at sørge for genhusning, men det mener jeg heller ikke er en rimelig løsning og heller ikke påkrævet, når henses til, at disse problemer løses udmærket på frivilligt grundlag i dag, jf. det ovenfor anførte.

Som det således fremgår af ovenstående, er det på det foreliggende grundlag min opfattelse, at der ikke er behov for at tage initiativ til at